

Les llegendes de les nostres muntanyes

MARINA ANTÚNEZ / Text i fotografies

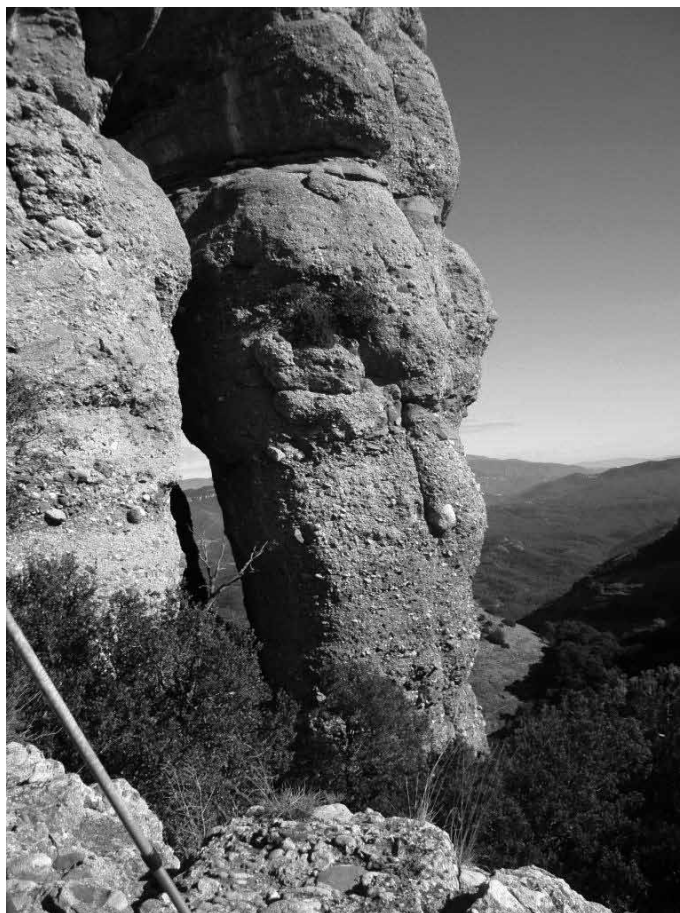
La Cova del Drac de Sant Llorenç

El paratge de Sant Llorenç és un indret ple de racons esplèndids per visitar, camins frondosos pels quals caminar i roques misterioses per escalar o fer volar la imaginació. No és estrany, doncs, que les formes geològiques i paisatgístiques d'aquest territori, declarat Parc Natural i d'una bellesa extraordinària, hagin generat entre els seus habitants un imaginari popular on personatges, monstres i amagatalls secrets, es converteixen en habitants fantàstics d'aquestes muntanyes vallesanes, en un lloc genuí i inimitable. La Cova del Drac és també coneguda com el Morral del Drac. La cova és un impressionat monòlit de 25 metres d'altura amb una cavitat al centre que el travessa de costat a costat. Des de lluny, el perfil sembla el d'un queixal.

Una de les llegendes que encara perdura, i que expliquen alguns vilatans de la zona, parla d'aquesta cova, on diuen que fa molts anys hi va dormir un drac. La història es remunta molts anys enrere, quan el comte Guifré el Pilós guanyava dia rere dia, batalla rere batalla, nou terreny als sarraïns. Aquests, per revenja al comte, van portar en absolut secret, des de l'Àfrica i seguint el riu Llobregat amunt, una cria de drac i la van deixar en la que avui coneixem com a Cova de Santa Agnès. Els sarraïns el van alimentar fins que va ser prou fort i perillós i, només aleshores, el van deixar anar. La bèstia es va veure abandonada per qui li donava de menjar i es va haver de buscar la vida. D'entrada, va començar menjant-se el bestiar que pasturava per la muntanya, però, amb el temps, quan la pastura va ser-li insuficient, tampoc no va fer cap fàstic a algun pastor o algun viatger que passava per allà. L'animaló tenia uns urpes llargues i un bec corbat de mig metre. Tenia una pell que semblava d'acer i demostrava una força increïble. Les seves ales s'assemblaven a les del ratpenat, però feien uns quatre metres de llargada.

Evidentment, la gent dels rodals no parava de queixar-se al comte de les malvestats que feia l'animalet. Guifré, responent a les demandes populars, va decidir enviar el cavaller Spes. Però ràpidament va ser derrotat. Finalment, després de diversos intents fallits, va anar-hi el comte mateix. Va manar que tot el tribut en animals que se li devia fos dipositat, lligat, a prop de Santa Agnès. Així, evitaria que la bèstia sortís dels rodals.

Fortament escortat i acompanyat del tal Spes, el comte es va dirigir cap a Sant Llorenç. Prop del cau on se suposava que vivia el drac, Guifré va ordenar als seus homes que es retiresin i va avançar sol, agafant una gruixuda branca de roure. Quan el drac el va veure el va atacar sense pensar-s'ho, però Guifré l'esperava i li va clavar un cop amb la branca que el va mig estabornir. Amb la segona escomesa, el drac li va prendre la branca i la va partir, de manera que en partir-la va formar una creu, en la qual Guifré va veure, per primer cop, el senyal del seu triomf. Va

La Cova del Drac

agafar la llança de terra i quan el drac el va tornar a escometre la hi va clavar al ventre, de tal manera que la punta li va sortir un pam per l'esquena.

Malferit, el drac, va continuar l'atac fins que el valeros comte li va clavar l'espasa al cor. Sentint-se ferida de mort, la bèstia, que amb els anys seria anomenada víbria, s'enlairà i va fugir. Va caure morta al sot d'en Golerès, al Puig de la Creu (terme municipal de Castellar del Vallès). No era un drac sinó una víbria perquè és d'aquesta manera com s'anomena un drac femella.

El tresor del Cadí

La Serra del Cadí és un punt d'interès natural reconegut mundialment. La seva ampla serralada amaga centenars de llegendes que encara avui s'expliquen. El colors del Cadí serien impossibles d'enumerar, tenint en compte que a cada hora del dia, i a cada època de l'any, les tonalitats són diferents i meravelloses. Segons com, s'assembla a una pedra preciosa que llueix

Serra del Cadí

des d'arreu on s'observa. Cadí, en llengua àrab, vol dir cabdill, home que mana. I precisament a partir d'aquest nom s'explica una història mil·lenària.

Explica una llegenda que en el temps en què els moros s'havien instal·lat a la nostra terra hi havia un cadí o cabdill que era molt i molt ric. Els moros i els cristians estaven en guerra i, aquest cop, semblava que els nobles cristians s'havien posat d'acord a fer fora definitivament el cadí i els seus homes.

En veure que les tropes dels senyors feudals anaven guanyant terreny cada cop més clarament, el cadí va pensar que era millor fugir i salvar la vida i el seu tresor. Va carregar les mules amb diversos cofres de monedes i pedres precioses, i ell i uns quants servidors fidels van emprendre la travessa de la serra. Ho van fer així perquè era l'únic lloc on no hi havia camins vigilats pels seus enemics.

Van caminar i caminar serra amunt, però va arribar un moment que els senders es feien tan estrets i costeruts que semblaven corriols i no era possible passar-hi amb les mules i els cofres. El cadí, desesperat, va decidir enterrar el seu tresor allà mateix. Van cavar un gran forat entre les roques i els arbres, i van anar-hi abocant totes les monedes i les joies que portaven les mules. Després, aquests animals van ser llançats amb els cofres buits pendent avall. Tots els homes que formaven part de la comitiva

van dirigir-se a l'altra banda de la serra i es van amagar. La guerra es va acabar i els cavallers cristians van tornar als seus castells pensant que, finalment, el cadí i els seus homes havien abandonat aquelles terres. Però no va ser així. Quan els sarraïns van veure que ja hi havia pau i tranquil·litat, van sortir de l'amagatall i van anar a buscar el tresor, disposats a traslladar-lo al territori que encara ocupaven els àrabs.

Però per desgracia seva, ningú no va poder recordar on era exactament, perquè tots els llocs de la serra s'assemblaven i per més que cavaven, aquí i allà, no el trobaven. Desanimats i exhausts, se'n van haver d'anar amb les mans buides i pensant que la serra s'havia cruspit el tresor.

Des d'aleshores, a la serra se l'anomena la Serra del Cadí i diuen que encara guarda un tresor. Potser és precisament per això que el Cadí llueix tant quan queda il·luminat pel sol...

Les bruixes del castell del Pedraforca

Fa molts i molts anys, el massís del Pedraforca només tenia una sola punxa. L'enforcadura, tal i com la coneixem avui, no existia. Eren temps en què els moros dominaven el territori i sembraven el terror entre els habitants de Gósol i de Saldes.

Explica la llegenda que una nit els habitants d'aquest tros de món van començar a sentir tot de sorolls estranys. Alguns eren

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38
Tel. 93 725 85 41
SABADELL

Tel.: 93 586 22 20

Interiors

MOBLES, DISSENY I DECORACIÓ

C/ Sant Cugat, 11 · 08201 Sabadell
T 93 725 01 79 · F 93 706 80 39
www.interiorscasquet.com

Pedraforca

espetecs espaiors de pedres, com crits de vés a saber quin monstre. No eren capaços d'endevinar si eren persones o bèsties ferotges. La primera nit se'ls va fer molt llarga. I un cop es va haver recuperat el silenci i tothom va poder sortir, es van trobar amb un paisatge insòlit. Ningú no s'ho hauria cregut si no ho haguessin vist amb els seus propis ulls. Dalt de la muntanya s'aixecava un castell d'altres torres i uns murs poderosos.

Els vilatans exclamaven que semblava obra del diable. D'altres es preguntaven qui podia haver aixecat una fortalesa com aquella en una sola nit. Només el diable era tan poderós. I tots es queixaven sense saber què fer:

—Ara sí que estem perduts —deien alguns—, perquè això vol dir que els moros han fet tractes amb les fúries de l'infern i això només ens portarà desgràcies.

Des del castell, atemorits, van començar a disparar amb les sagetes contra tot aquell que s'apropava més del que ells volien. Però malgrat optar per aquest sistema de defensa, la gran pregunta era com desfer-se d'aquell encanteri. No tenien mitjans per alliberar-se d'aquell mal. La gent va començar a resar: les dones, els vells, els nens, els homes. Molts dies van resar i resar, fins que la nit de Sant Silvestre, l'últim dia de l'any, i mentre el poble resava, es va tornar a sentir un fort retronir de la muntanya. Tot tremolava de nou: trons, llampecs, terrabastalls i

La Moreneta de Montserrat

terratrèmols. Tothom es va amagar dins de casa amb les espelmes enceses.

Quina nit! Tampoc no va poder dormir ningú i, a poc a poc, el dia va tornar a arribar. La gent va tornar a sortir al carrer i es preguntava què devia haver passat. A tots els corpenia enfrontar-se al nou dia i, amb gran sorpresa, es van adonar que el cim s'havia ensorrat i que s'hi alçaven dues punxes. Al mig s'havia format una tartera plena de rocs.

Des d'aleshores, la gent de Saldes i de Gósol, cada nit de Sant Silvestre, torna a sentir crits i esgarips dalt de la muntanya. I diuen algunes veus de la zona que són les bruixes que celebren una festa en honor del diable i aquell castell encantat que els avantpassats van veure ja fa molts anys. De vegades, fins i tot sembla que es veu volar tot un seguici de bruixes i bruixots dalt les seves escombres. Deuen ser núvols o potser bruixes...?

La Moreneta de Montserrat

La Moreneta de Montserrat és una talla romànica de la Mare de Déu de Montserrat. Explica la llegenda que els pastors del mas Riusec de Monistrol pasturaven el seu ramat per la muntanya de Montserrat quan van veure una llum lluent que provenia d'una cova situada sota un penya-segat, més o menys per sobre del riu Llobregat. Els pastors van decidir fer saber aquest prodigi al clergue de Monistrol i aquest clergue ho va comunicar al bisbe de Vic, que de seguida va voler esbrinar el que succeïa en aquell indret.

El bisbe, al costat dels pastors, va seguir el sender fins arribar a la cova d'on sortien la llum i uns cants celestials. Hi van trobar la imatge d'una marededéu amb el nen Jesús, que s'estava assegut a la seva falda. El bisbe va decidir portar la imatge a Manresa, però quan van arribar a la plana (on és actualment el Monestir de Montserrat) tots es van quedar immòbils sense poder avançar.

Això es va interpretar com que la Verge volia quedar-se en aquest lloc, a la plana. I, per aquest motiu, el bisbe va ordenar que s'hi edificués una capella, lloc on, des d'aleshores, es venera la imatge de la Mare de Déu de Montserrat.

ESCOLA DEL SOL

C. Migdia, 35-45 - C. Sant Pau, 20
Tels. 93 727 82 46 - 93 725 74 61
08201 Sabadell